Quelle: https://manuscripta.at/?ID=25976
Copyright: Admont, Benediktinerstift

diffugiunt: quando subiecti ipsi ei
obediam deiectam: et carnales quoque
ei magistrum contempnunt. Voluisse
deramus ei fugere: spirituales quique
uiros uiue illi infamia horrere con
sortia atque declinare. Nonne illi
magne arboris cui sedin diuicui
resimonium non erat similis superiora
eo quod uere esset uir magnum omnis
orientalis et inter peripatos primus. Inne
uniqm magne illi arboris umbra
cula iumiores abhominabant et
ia subiti ea esse bestie dedignaban
tur. cui de se iacum prestantur. nec
aui deridet me uiuiores uipere.
quae non dignabar pauis ponere cum
canib quoque meis: quae uiri ma
nui erat in pniculo. uiri ipsa
putabant indigni. Quid quod maio
res faciebant si iumiores et ia iu
les eum deridebant eo quod arbor tan
ta esset exdni pmissione succisa:
et a planta pedis usque ad uiuice ul
cere pessimo percussa. Qua mag
na et illa arbor erat cui dins testi
monium phibebat quod hominem sedin
cor suum inuenerat. Nonne conuersa
bant in ramis ei uoluisse celi: cum
iacum de se prestet: qa innocentes
et recti adheserint in. Nonne et in
pris deramis ei aufugerant cum
tuum ynoratione pclamabat:
longe secessi nouos meos a me: p. me a s.
et tuum. flogas tu a me amicum p.
et n. m. a miseria. Sed ut apud
quem libet iuuenis uiri implet

quid scribit de hac arbore. ut ligni
robore succiso. fugiunt subi habi
tantes bestie: cum uigore animi
fracto. repentinis ubique exhausto.
ia non ualet mes carnales impet
cohibere: ut quibet irrationabi
lia desidia subrationis magistio
cohercere. Iuuenis celi cohabitatio
ne amicum: cum sublimium in
uestigatione iocunda spectacla
ut fantasmata occasione ibant
exercere non ualem. Ramus suus inha
bitantes uoluisse arbor amicum:
cum meditationes suas ceca assue
ta mox suae ceci spectione exer
cere iam neqt. Contubernia tali
um uoluerunt nos amisisse dolem
sepe. cum cogitationes nias. ab in
epta cuiusqm ratione restingere non ua
lem: ita ut unquisque nrm illud be
atum iob recte aptat se dicat. cum
suas aures non sine suo dolore tuo
lasse ia audeat. Cogitationes
mee dissipate sunt: torqmtes cor.

Quid turpiter lapsos et a sub limi deiectos diuina miseratio
sepe et ad penitentiam reseruat
et ad correctionem expectat.

Illud dicit. Quia prius
et qma admiratione dignum quod
diuina miseratio nec tales homines
sepe fundit deserit non prius talem
lapsum tantaque ruina penitet de
stituit. sed adhuc tales sepe ad
correctionem expectat. et ad pe
nitentiam reseruat. Ve igitur